

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 462/2019
09.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића, Миролјуба Томића и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Јована Челебића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину, Судске јединице Ћуприја К 201/18 од 22.11.2018. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 21/19 од 08.02.2019. године, у седници већа одржаној дана 09.05.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Параћину, Судске јединице Ћуприја К 201/18 од 22.11.2018. године и Вишег суда у Јагодини Кж1 21/19 од 08.02.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину, Судске јединице Ћуприја К 201/18 од 22.11.2018. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда којом је утврђена казна затвора у трајању од шест месеци и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године по правноснажности пресуде не изврши ново кривично дело. Истом пресудом окривљени је обавезан да суду на име паушала плати износ од 5.000,00 динара, а да Основном јавном тужилаштву у Параћину на име трошкова кривичног поступка плати износ од 19.541,00 динар у року од осам дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Вишег суда у Јагодини Кж1 21/19 од 08.02.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Јован Челебић, због

повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА је неоснован.

Указујући на повреду Закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву истиче да се побијана правноснажна пресуда заснива на доказима на којима се по одредбама Законика о кривичном поступку не може заснивати и то: на исказу радника полиције ББ, саслушаног у својству сведока, који се у свом исказу изјашњавао о ономе што је сазнао од оштећеног ВВ, који је у току поступка користио своје право да не сведочи као и на извештају лекара специјалисте који садржи податке о радњама извршења кривичног дела прибављене од привилегованих сведока тако да, према наводима захтева, у ситуацији када та лица одбијају да сведоче и користе своје право из члана 94. ЗКП, нема услова да се ови докази користе у кривичном поступку.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Наиме, исказ ББ, саслушаног у својству сведока, насупрот наводима захтева не представља незаконит доказ на коме се пресуда не би могла заснивати. Наиме, по налажењу овога суда, овај сведок је у свом исказу сведочио само о чињеницама које је опазио својим чулима (разбијено стаклу на улазним вратима куће, оштећен намештај у спаваћој соби, узнемиреност родитеља окривљеног), приликом предузимања потребних мера у складу са овлашћењима полиције у предистражном поступку из члана 286. ЗКП, при чему овај сведок у свом исказу није навео да му је оштећени рекао да му је окривљени ударцем песнице у пределу лица нанео лаку телесну повреду, већ да је између њих дошло до свађе, тако да коришћење овог исказа као доказа у кривичном поступку није у супротности са било којом одредбом ЗКП, због чега се не ради о незаконитом доказу у смислу члана 84. став 1. у вези члана 16. став 1. ЗКП, на коме се пресуда не може заснивати.

Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да је извештај лекара специјалисте о телесним повредама оштећеног ВВ незаконит доказ.

Наиме, лекар специјалиста приликом обављања клиничког прегледа пацијента има обавезу да утврди анамнестичке податке и исте унесе у свој извештај, тако да навођење начина задобијања телесних повреда констатованих прегледом оштећеног представља анамнестичке податке који су саставни део

извештаја лекара специјалисте, коју медицинску документацију је вештак медицинске струке могао користити за обављање вештачења и давање налаза на околности врсте, тежине и механизма настанка телесних повреда оштећеног.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд налази да се неосновано захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује да се правноснажна пресуда заснива на незаконитим доказима и да је иста донета уз учињену повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Записничар – саветник
Весна Веселиновић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић